

יום חמישי, 2 תמוז
פרשת חוקת, הרחבת שיאה

אישהור

במדבר פרק יט

- (ו) ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת והשליך אל תוך שרפת הפרה:
 (ז) וכבס בגדיו הכהן ורחץ בשרו במים ואחר יבוא אל המחנה וטמא הכהן עד הערב:
 (ח) והשרף אתה יכבס בגדיו במים ורחץ בשרו במים וטמא עד הערב:
 (ט) ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח מחוץ למחנה במקום טהור והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה חטאת הוא:
 (י) וכבס האסף את אפר הפרה את בגדיו וטמא עד הערב והיתה לבני ישראל ולגר הגר בתוכם לחקת עולם:

- (יז) וכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב או במת או בעצם אדם או בקבר יטמא שבעת ימים:
 (יח) ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל כלי:
 (יט) ולקח אזוב וטבל במים איש טהור והזה על האהל ועל כל הכלים ועל הנפשות אשר היו שם ועל הנגע בעצם או בחלל או במת או בקבר:
 (כ) והזה הטהר על הטמא ביום השלישי וביום השביעי ונטאו ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר בערב:

במדבר פרק כ

- (א) ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צין בחדש הראשון וישב העם בקדש ותמת שם מרים ותקבר שם:
 (ב) ולא היה מים לעדה ויקהלו על משה ועל אהרן:
 (ג) וירב העם עם משה ויאמרו לאמר ולו גוענו בגוע אחינו לפני ידוד:
 (ד) ולמה הבאתם את קהל ידוד אל המדבר הזה למות שם אנחנו ובעירנו:
 (ה) ולמה העליתנו ממצרים להביא אתנו אל המקום הרע הזה לא מקום זרע ותאנה וגפן ורמון ומים אין לשתות:
 (ו) ויבא משה ואהרן מפני הקהל אל פתח האהל מועד ויפלו על פניהם וירא כבוד ידוד אליהם: פ

- (ז) וידבר ידוד אל משה לאמר:
 (ח) קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אתיך ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו והוצאת להם מים מן הסלע והשקית את העדה ואת בעירם:
 (ט) ויקח משה את המטה מלפני ידוד כאשר צוהו:
 (י) ויקהלו משה ואהרן את הקהל אל פני הסלע ויאמר להם שמעו נא המרים המן הסלע הזה נוציא לכם מים:
 (יא) וירם משה את ידו ויך את הסלע במטהו פעמים ויצאו מים רבים ותשת העדה ובעירם: ס

- (יב) ויאמר ידוד אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם:
 (יג) המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ידוד ויקדש בס:

רש"י במדבר יט

זאת חקת התורה - לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חקת, גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה:

תלמוד בבלי מסכת יומא דף יד עמוד א

והזה הטהור על הטמא, על הטמא - טהור, ועל הטהור - טמא, דברי רבי עקיבא, ולא קל וחומר הוא; אם על הטמא טהור - על הטהור לא כל שכן? אמר רבי עקיבא - היינו דקאמר שלמה [נקתלת] אמרת. אחכמה והיא רחוקה ממני.

משנה מסכת פיה פרק ג

חצרות היו בירושלים בנויות עייג סלע ותחתיהם חלול מפני קבר התחום ומביאים נשים עוברות ויולדות שם ומגדלות שם את בניהן ומביאים שוורים ועל גביהן דלתות ותינוקות יושבין על גביהן וכוסות של אבן בידם הגיעו לשלוח יחדו ומלאום ועלו וישבו על גביהן ר' יוסי אומר ממקומו היה משלשל וממלא:

תלמוד בבלי מסכת יומא דף ב עמוד א

נתן התם: שבעת ימים קודם שריפת הפרה היו מפרישין כהן השורף את הפרה מביתו ללשכה שעל פני הבירה צפונה מן הרח, ולשכת בית האבן היתה נקראת. ולמה נקרא שמה לשכת בית האבן - שכל מעשיה בכלי גללים, בכלי אבנים, ובכלי אדמה. מאי טעמא? כיון דטבול יום כשר בפרה, דתנן: מטמאין היו הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו, להוציא מלבן של צדוקין, שהיו אומרים: במעורבי השמש היתה נעשית, תקינו לה רבנן גלי גללים, כלי אבנים וכלי אדמה; דלא ליקבלו טומאה, כי היכי דלא ליזלוזלו בה.

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף כז עמוד א

אמר רבי אושעיא, מאי דכתיב [זכריה י"א] ואקח לי (את) שני מקלות לאחד קראתי נועם ולאחד קראתי חובלים, נועם - אלו תלמידי חכמים שבארץ ישראל, שמנעימין זה לזה בהלכה. חובלים - אלו תלמידי חכמים שבבבל, שמחבלים זה לזה בהלכה.

ט. כל הכעסנות שכעולם הבאה מצד הדרכה במוסר, באמונה, בדיעות ובמעשים, וכל החסרונות המוכרחות שאי הסבלנות והקנאות עושה בעולם, אף על פי שההכנה חלקים מהם הם מלאים קדושה גדולה, ובאים גם כן מחסידות חשובה וטהרת לבב, מכל מקום אין זה מונע מלהתחשב עם הצד החסרונני שבהם. וסוף כל סוף הדבר מוכרח להיות מתוקן, וכל המבוקש של הקדושה היותר עליונה יבא לעולם בדרך שלום, והדרכה מלאה נחת, שלווה וכבוד. שורש כל זה הוא חטא מי מריבה, וכעסו של משה, אמירת שמעו נא. המורים שהביאה הכאת הסלע, במקום שהיה ראוי להיות הרצון והפיוס והדיבור. ובתוכן ההופעה של הדרכה של אמונה, ושל דיוקי תורה, נתערב בשביל כך כח הקפדנות, עד שהאב ובנו, הרב ותלמידו, שהם יושבים בשער אחד ועוסקים בתורה, נעשים כאויבים זה לזה. ואם שמכל מקום את והב בסופה כתיב, ואהבה בסופה, אבל אין הרושם של האהבה הארעית הולך לגמרי בלא שום הפסד. תורת חסד היא תורה דלעילא, תורת הסוד המתגלה לישירים על פי אליהו ביסודה, בהתבסמו כבר והרי הוא מוכן לשליחותו לבשר שלום, לעשות שלום בעולם ולהשוות את המחלוקת, לקרב ולא לרחק. והוא בעצמו תוכן פתיחת הפה של משה רבינו, שישוב לדבר אל הסלע במקום ההכאה שעברה, וגילוייה של תורת חסד בהתפרשה ברחבה על ידי תלמידי חכמים בדורות אחרונים, אינון דאתין מסיטריה דמשה, ועל ידה יוחל אור של סוכת שלום להיות הולך ונפרש על ישראל ועל ירושלים, ועל כל המון לאומים, אשר יבאו מרחוק מאפסי ארץ לשם ד' צבאות אלהי ישראל, המלך שהשלום שלו. וכל אותו העומק והדיוק, אותו אש הנשמה, אשר יצא להאיר ולחמם על ידי כחה של הצטרפות ריתחא דאורייתא, של הלא כה דברי כאש נאם ד', יצא אל הפועל, אחרי שכבר שמשו כל אלה התוצאות הטובות שיצאו מזה הדרך, ונסתגלו באומה בעומק נשמתה, וכבר סבלה היא וכל העולם כולו הרבה מרתיחת אש קודש זו, יבא באחרית הימים ביתר שאת על ידי התפשטותה של גבורה רוחנית עליונה, מלאה עדינות של שלום ושלוח השקט. ודבר שלום לגויים, והוכיח במישור לענוי ארץ. וניצוץ אור שלום זה הולך הוא ומוכרח לבא ביתר עם אותו הניצוץ של קץ המגולה אשר לשיבת ציון ובנינה.

קלד. את הכעס צריכים אנחנו לשנא בכל עומק הוייתנו. בכעס גדול, אבל מתוך ומיושב, אנחנו צריכים לשנא את הכעס הרתחני, המערבב את הדעת, ופוסל את כל היתרונות הגדולים של האדם, היחידי והציבורי. כשרואים אנו איזה כחה או מפלגה מדברת תמיד את דבריה בכעס, הרי לנו סימן, שאין לה דעת, שאין לה תוכן במה למלא את הריקניות שבה, והיא כועסת על עצמה באמת, אלא שהאיגואיזם בא ומכריח אותה להטיל את הארס של כעסה על אחרים. החכמים העליונים, שבאו עד מרום הצדק והחסד, מלאי רצון הם תמיד, וחסד ואמת מעטר אותם כל היום.